

Tu n'as jamais vu, c'est Pasvu

Geert Couchez

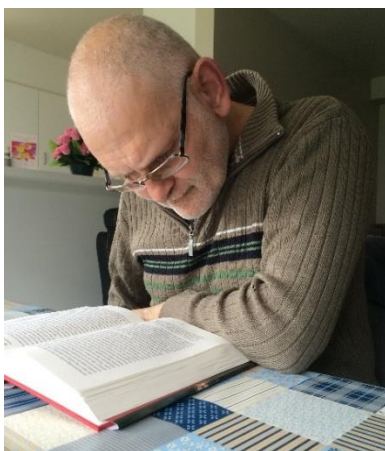
Het is vrijdagmiddag, 12.30 uur. Mijn zorgverstreker moet naar huis of naar een andere 'cliënt'. Het is wachten tot maandagmorgen om 09.30 uur vooraleer ik weer een stralend gezicht over de vloer krijg.

Ik laat mijn emoties hun gang gaan. Mijn tweezit nodigt mij uit om erin te sluimeren. Ik zap tussen TV-kanalen. Opeens feest in Houston. Ze hebben water gevonden op een lichtjaren verre planeet. Op de Franstalige zender bekijk ik het Journaal. En ook daar zijn ze bezig met het vocht op de planeet. Ze spoelen de beelden terug en ik hoor plots 'tu n'as pas vu'. Ik ruil de tweezit voor mijn bureelstoel en denk: 'ik heb Pasvu'.

Waarvoor staat Pasvu nu eigenlijk: 'Persoonlijke Assistentie Voor U'.

Ik heb vier dagen per week iemand over de vloer. Nu zou ik willen verwoorden wat er in die vier dagen gebeurt, maar 'k vind geen woorden. Ik hou het dan maar bij 'ALLES': want terwijl het koffiearoma mij helemaal wakker schudt, hoor ik reeds de wasmachine haar gang gaan. Twee tassen en een korte maar gezellige babbel en de zorgverstreker laat de frisse lucht doorheen het appartement zweven. Mijn bed is reeds opgemaakt. Indien er boodschappen moeten gedaan worden staat de boodschappentas reeds op tafel voorzien van een boodschappenlijst. De auto in en via de apotheek naar de Aldi. Met de lijst bij de hand doorheen ALDI-land. Terug huiswaarts. Alle gekochte zaken netjes verpakt en de diepvries kan zijn doel alle eer aandoen. Potten en pannen staan intussen te sudderen en door de uitnodigende geur begint mijn maag zich te manifesteren. Terwijl ik mijn computer op gang laat draaien, vraag ik intussen nog wat koffie en terwijl ik het zwarte goedje naar binnenslurp is de badkamer aan de beurt. Alles op de juiste plaats. Wat later verschijnt het voedsel op tafel. Een helpende hand en mijn maag is te klein om al dat lekkers in mijn 'grote mond' te deponeren. Vlug de afwas doen en de diensturen zijn voorbij. Ik ben er zeker van dat ik zaken vergeet. Je mag het mij kwalijk nemen.

Een week gaat vliegensvlug voorbij. Terwijl ik verlangens vol zit te sluimeren in mijn tweezit, staat er

na het weekend terug een verse maandag voor de deur. De deurbel schrikt mij terug uit mijn dromerige toestand want ik mag iemand verwelkomen (een positief kwaliteitsgeladen gevoel: iemand verwelkomen). En terug worden er tegen de klok allerlei opdrachten door ervaringrijke handen tot een waardevol 'wonen' omgetoverd.

En, terwijl ze nog niet weten of het gevonden water op dat verre planeetje koud of warm is, ervaar ik de huiselijke warmte die mijn hulpverstreker creëert.

En, laat mij eindigen met een boutade van Karel Van Nieuwkerke 'En dat 't godverdomme nog lange mag deurn'.